

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.239/2015/8.szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Köhler Dentons Ügyvédi Iroda ügyintéző: Andreas Köhler ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr. Túróczy Emese Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Túróczy Emese ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Fővárosi Törvényszéken 25.G.44.214/2013. számon indult és a Fővárosi Ítéltábla 11.Gf.40.009/2015/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 635.000 (hatszázharmincötezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából lényeges tényállás szerint a felperes és az M Kft. (a továbbiakban: M Kft.) 2005. tavaszán a 71. számú főút Balatonakarattya-Balatonfűzfő szakasza építésére irányuló közbeszerzési pályázatot nyert, az elvégzendő munkát L71 Projektnek nevezték. A konzorcium vezető tagjaként a felperes alvállalkozói szerződéseket kötött az M Kft.-vel. Az alperes - az M Kft. felszámolásának kezdő időpontjától, 2007. november 29-étől kijelölt felszámolóként - 2009. április 2-án egyeztetést kezdeményezett a felperessel az L71 Projekttel

kapcsolatos elszámolás érdekében. Jelezte, hogy az M Kft. alvállalkozói díját szükség esetén perben érvényesíti.

2009. május 12-én és 29-én a felperes részletesen tájékoztatta az alperest az elszámolási rendről, amiről a felek novemberben tovább egyeztettek.

2010. szeptember 29-én az M Kft. „f.a.” pert indított a jelen per felperesével szemben 900.644.545 Ft elmaradt vállalkozói díj és járulékaik megfizetése iránt. Arra hivatkozott, hogy az L71 Projekt során a konzorcium által a megrendelő felé érvényesített tender árakhoz képest lényegesen alacsonyabb árakon vállalkozott.

2011. november 29-án a Fővárosi Bíróság előtt 12.G.41.739/2010. szám alatt folyamatban volt perben megtartott tárgyaláson a felek perbeli egyezségeket kötöttek: megállapodtak, hogy a jelen per felperese 135.264.454 Ft összegben nem vitatja az M Kft. „f.a.” követelését és a beszámítási kifogást elfogadva megállapították, hogy egymással szemben további igényük nincs, perköltség igényük sincs. A bíróság a peres felek egyezségét jogerősen jóváhagyta.

2013. november 4-én előterjesztett keresetében a felperes 259.381,97 euró és járulékaik megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk. 474. § (1) bekezdése, 478. §-a, 361. § (1) bekezdése, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 54. §-a alapján. Előadta, hogy 52.653,86 euró összegű követelése a Mélyépítő-pertől függetlenül keletkezett, amelyet elsődlegesen megbízási díj, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás jogcímén kíván érvényesíteni. Harmadlagosan kártérítés címén kérte ezen összeg megfizetésére kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy az alperes nem a tőle elvárható gondossággal járt el az L71 Projekttel kapcsolatos iratok tanulmányozása során, és olyan okiratokat, magyarázatokat kért a felperestől, amelyek már rendelkezésére álltak.

206.728,11 euró kártérítés megfizetésére az M -perrel összefüggésben kérte kötelezni az alperest a Cstv. 54. §-a és a Ptk. 339. §-a alapján, mivel ilyen összegű költsége nem térült meg a perköltségben.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Megítélése szerint a peres felek között nem jött létre megbízási szerződés az alperes 2009. április 2-ai megkeresése alapján. E megkeresésben írt, a Pp. 121/A. §-ára történt hivatkozás már önmagában kizárta az alperes megbízási szerződés megkötésére irányuló szándékát. A felperes nem bizonyította azt sem, hogy az alperes a felperes rovására jutott vagyoni előnyhöz. Az elsőfokú bíróság a kártérítés jogcímén előterjesztett keresetet azért találta alaptalannak, mert az alperes magatartása az iratok beszerzése körében nem volt

okozati összefüggésben a felperes által állított károk bekövetkezésével: felperest nem terhelte tájékoztatási kötelezettség az alperes megkeresésére, szükségtelenül bocsátkozott 50 ezer eurót meghaladó kiadásokba az alperes tájékoztatása érdekében.

Az elsőfokú bíróság nem értett egyet a felperessel abban sem, hogy az alperes az M Kft. „f.a.” képviselőjében eleve kilátástalan pert indított, mivel a felperes a hivatkozott perben a keresetet 135.000.000 Ft-ot meghaladó összegben elismerte. Az alperes perindítása ezért nem jogellenes, így az alperes az esetlegesen okozott költségeikért nem tartozik kártérítési felelősséggel.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A fellebbezés indokaira tekintettel azt állapította meg: a felek között megbízási szerződés sem írásban, sem ráutaló magatartással nem jött létre. A felszámoló feladat teljesítése során szokásos eljárás a hitelezőkkel való egyeztetés. Ennek körében a hitelező döntése, hogy milyen mértékű és mélységű egyeztetési iratot készít, hogy a felszámolót meggyőzze álláspontja helyességéről. E tevékenységgel a hitelező, vagy üzleti partner nem a felszámoló feladatát végzi, hanem az ellene irányuló követelés tekintetében dolgozza ki álláspontját, hiszen elemi érdeke, hogy a pert megelőzze. A megbízási szerződés létre nem jöttét támasztja alá az is, hogy a jelen per megindításáig a felperes egyetlen alkalommal sem szólította fel az alperest megbízási díj fizetésére, és számla kiállítására sem került sor.

A másodfokú bíróság szerint a felperes alaptalanul hivatkozott a jogalap nélküli gazdagodásra is. A felperes saját érdekében szolgáltatatta az adatokat, információkat a felszámolónak. Az, hogy a felperesnek e körben milyen költségei merültek fel, milyen szakértőket vett igénybe, a saját döntése volt. Az igénybe vett szakértőknek kifizetett költségek nem terhelhetők át az egyeztetést kérő alperesre. A másodfokú bíróság utalt arra: a felperes az adatszolgáltatás után, az M-per befejezését követően két évvel indította meg a jelen pert az alperessel szemben. Az állított jogalap nélküli gazdagodás időtartama alatt egyetlen alkalommal sem szólította fel az alperest az általa nyújtott „szolgáltatás” ellenértékének megfizetésére.

A másodfokú bíróság mindenben egyetértett az elsőfokú bíróságnak a kártérítési igény elutasításának alapjául felhozott indokaival. Kiemelte: az M Kft. nevében a per megindítása nem tekinthető jogellenesnek, mert a feleknek joguk van pert indítani, még akkor is ha azt elveszítik. Az adott esetben azonban nem ez történt. A jelen per felperese a keresetet részben elismerte. A pert megelőző egyeztetésre felhívás pedig ennek fényében nem tekinthető perrel történő fenyegetésnek. Mindezek alapján a felperes által megjelölt alperesi magatartás nem minősül jogellenesnek, a kártérítési igény ezért megalapozatlan.

A másodfokú bíróság megalapozatlannak találta a felperesnek az M Kft. nevében indított perrel kapcsolatban keletkezett költségei megfizetésére irányuló keresetét is. Utalt arra: a perrel felmerülő valamennyi költség a peres eljárásban, perköltségként érvényesíthető. A perrel kapcsolatos adatgyűjtés, az ellenérdekű fél és a bíróság meggyőzése céljából készített kimutatások, dokumentációk költsége - a perrel összefüggő kockázatként - az azt érvényesítő peres fél terhén marad. Az ügyvéd részére kifizetett megbízási díj nem tekinthető kárnak, ezért nem alkalmazhatók reá a kártérítésre vonatkozó szabályok. Mindezek alapján a perrel összefüggő költségek perben nem érvényesítése, ezt követően pedig a peres fél törvényes képviselőjével szembeni érvényesítése kárként megalapozatlan.

A felülvizsgálati kérelmében a felperes a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen keresetének helytadó határozat meghozatalát, másodlagosan az első-, vagy a másodfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet az ügy érdemi elbírálására kihatóan eljárásjogi szabályokba ütközik, valamint téves anyagi jogi jogértelmezés miatt is jogszabálysértő.

Eljárásjogi jogszabálysértésként előadta, hogy sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének. Álláspontja szerint az eljárás bíróságok jogellenesen mellőzték a felperes gazdasági kérdésekben döntéshozatalra jogosult vezetőjének tanúkénti kihallgatására tett felperesi indítványt. A tanú a felperesnek az M Kft. nevében indított perben megkötött egyezséggel kapcsolatos szerződési akaratával, a megállapodás gazdasági céljával kapcsolatban tudott volna nyilatkozni. Az ítélet indokolásában nem egyértelmű az sem, hogy az eljárás bíróságok miért nem hallgatták ki a tanút, a felperes által hivatkozott ügydöntő körülmények vonatkozásában.

Anyagi jogi jogszabálysértésként a Ptk. 474. § (1) bekezdésére, 478. § (1) bekezdésére, a Cstv. 27/A. § (10) bekezdésére és az 57. § (2) bekezdés g) pontjára hivatkozott, az alperessel szemben megbízási díj címén érvényesített 52.653,86 euró összeg elutasítása körében. Arra utalt, hogy a megbízási szerződés érvényes létrejöttére a Ptk. nem ír elő semmilyen alakszerűségi követelményt, a megbízási szerződés létrejöhet a felek között a szerződés teljesítésére irányuló magatartással is.

A felperes szerint a jogerős ítélet a Ptk. 361 § (1) bekezdésébe, a Cstv. 27/A. § (10) bekezdésébe és 57. § (2) bekezdése g) pontjába ütköző módon utasította el a jogalap nélküli gazdagodásra alapított kereseti igényét. Álláspontja az volt, azáltal, hogy a felperes - anélkül, hogy erre jogszabály alapján köteles lenne - a saját munkaszervezete és megbízott jogi képviselőjének a kapacitását lekötve elvégezte az alperes részére a kért munkát, az alperes megtakarította az ennek hiányában szükséges és felmerülő külső

közreműködő díjából származó költséget. Előadta, a felperesnél a keresetben megjelölt összegű vagyoni hátrány állt be, ami ugyanezt az összeget bizonyosan elérő vagyoni előnyként jelentkezett az alperesnél.

A felperes állította: az eljárás bíróságok annak ellenére utasították el a kártérítési keresetét, hogy a per során az alperes kártérítési felelősségének valamennyi feltételét igazolta. Az alperesnek az M Kft. nevében kezdeményezett perrel össze nem függő magatartása a Cstv. 46. § (1) bekezdés azon szabályába ütközik, amely szerint a felszámoló felméri a gazdálkodó szervezet vagyoni helyzetét és a vele szemben támasztott követeléseket. E rendelkezés helyes értelmezése alapján, ha a Cstv. 46. § (1) bekezdése biztosítana is az alperes részére olyan jogot, hogy az adós vagyoni helyzetével kapcsolatban, annak hitelezőitől és üzleti partnereitől felvilágosítást kérjen, úgy az alperes ezzel a jogával nyilvánvalóan visszaélt. A magatartása ezért a Ptk. 5. §-ának joggal való visszaélést tilalmazó rendelkezésébe is ütközik.

A felperes hivatkozott arra is, hogy az alperesnek az M Kft. nevében indított perrel összefüggő magatartása szintén a Ptk. 5. §-ába foglalt joggal való visszaélésnek minősül. Vonatkozó jogirodalmi álláspontokat is idézve előadta: a joggal való visszaélés eljárásjogi jogok, vagy akár a perindítási jog visszaélésszerű gyakorlásával is megvalósulhat. E megállapításra ad okot, ha a perindítási jogot olyan módon gyakorolják, hogy annak eredménye a jogszabály rendeltetésével, annak tételezett céljával ellentétes; vagy az másnak súlyos érdeksérelmet okoz; vagy az más személy zaklatására vezet. A felperes e körben utalt a Cstv. 48. és 54. §-aira, amelyeknek - álláspontja szerint - az a célja, hogy a felszámoló akkor és csak akkor indítson pert, ha ezáltal a hitelezői igények kielégítési alapjául szolgáló felszámolási vagyon gyarapítható. Amennyiben nem mutatkozik esély a felszámolási vagyon növelésére, úgy a felszámoló köteles a perindítást mellőzni. Az M Kft. nevében kezdeményezett per eleve kilátástalan volt és így a perindítás nem felelt meg a felszámolási vagyon növelésére irányuló jogszabályi célnak.

A felperes az M Kft. által indított perrel össze nem függő kára vonatkozásában előadta, hogy a jogerős ítélet e körben a Pp. 75. §-ába, 163. § (2) bekezdésébe, a Cstv. 54. §-ába, a Ptk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző módon jogszabálysértő. Fogalmilag kizártnak tartotta, hogy a felperesnek az alperes felszámolói feladataiban való átfogó és éveken át tartó közreműködése a felek közötti, az M Kft. által kezdeményezett pert megelőző egyeztetésnek, az ezzel kapcsolatban a felperes oldalán felmerült költségek pedig az említett perrel kapcsolatban felmerült perköltségnek minősüljenek.

A felperes az M Kft. nevében indított perrel összefüggő kára vonatkozásában előadta, hogy a jogerős ítélet ugyancsak a Pp. 75. §-ába, 163. § (2) bekezdésébe, Cstv. 54. §-ába és a Ptk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző módon jogszabálysértő. Utalt rá, hogy a bíróságok megállapításával ellentétben, az adott perrel

összefüggésben felmerült költségeit nem perköltségként, hanem perköltségben meg nem térült kárként érvényesítette az alperessel szemben. Vélekedése szerint, a teljes kártérítés elve alapján, a felperes mint károsult oldalán ténylegesen felmerült, de perköltségként meg nem ítélt költségek kártérítési igényként való érvényesítésének lehetőségét az eljáró bíróságok jogellenesen tagadták meg.

Az alperesnek az M Kft. perével össze nem függő magatartása és a felperes kára közötti okozati összefüggés vonatkozásában a felperes szerint a jogerős ítélet a Cstv. 54. §-ába és a Ptk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző módon jogszabálysértő. A felperesnek ugyanis ezen költségei az alperes jogellenes magatartása hiányában nem merültek volna fel. Azok szükségszerű és egyúttal egyedüli kiváltó oka a felszámolónak a felperest közreműködésre szorító jogellenes magatartása volt. A felperes szerint az alperes az M Kft. perével összefüggő magatartása és a felperes kára közötti okozati összefüggés szintén fennáll. A felperesnek ezen költségei az alperes visszaélésszerű jogellenes magatartása hiányában nem merültek fel. Azok szükségszerű és egyúttal egyedüli kiváltó oka az alperes által teljességgel megalapozatlanul indított, milliárdos nagyságrendű per volt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a Ptk. 207. § (4) bekezdésének sérelmére is hivatkozott azzal összefüggésben, hogy az eljáró bíróságok tévesen értelmezték az M Kft. által kezdeményezett perben megkötött egyezség költségviselésre vonatkozó rendelkezéseit. Azok ugyanis nem értelmezhetőek az alperessel szembeni igényérvényesítés jogáról való lemondásnak.

A felperes végül előadta azt is, hogy a felülvizsgálati kérelmében megjelölt anyagi és eljárásjogi jogszabálysértések az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 56. és 57. cikkében biztosított szolgáltatásnyújtás szabadságát, valamint az EUMSZ 49-55. cikkei szerinti letelepedés szabadságát sértik. Korlátozzák továbbá, a felperes hatékony jogvédelemhez való jogát.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. A felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt egyes jogszabálysértéseket, állításokat tételesen cáfolta. Előadta, hogy a felszámoló szerződéskötésre irányuló akaratának hiányában a Ptk. 205. § (1) bekezdése alapján nem jöhetett létre a felek között megbízási szerződés. Állította, hogy az alperes vagyonának semmilyen gyarapodását vagy az alperes részére, megtakarítást nem lehet kimutatni a felperes tevékenysége eredményeként. A megbízási díj és a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén előterjesztett kereseti kérelmeket ezért az eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül utasították el. Az alperes szerint magatartása nem volt jogellenes sem az egyeztetés szakaszában, sem a perindítással kapcsolatban. Utalt rá, kifejezetten hivatkozott a Pp. 121/A. §-ára, amikor adatokat kért a felperestől. Vitatta, hogy ez a perrel való fenyegetésnek

minősülhet. Állította, csak tényközlés volt. Vitatta azt is, hogy a perindítása jogellenes magatartás volt. Utalt annak eredményességére, arra, hogy a perben a jelen per felperese elismerte, hogy mintegy 135.000.000 Ft kifizetetlen, korábban el nem ismert számlatartozása áll fenn a jelen per alperesével szemben.

Az alperes előadta azt is, hogy a felperes tévesen értelmezi a Pp. 75. § (1) bekezdését. Az abban írt perköltség fogalma felöleli a pert megelőző kiadásokat is. Az alperes szerint az eljáró bíróságok helyesen állapították meg a felszámoló magatartása és a felperes kiadásai közötti okozati összefüggés hiányát, és a Ptk. 207. § (4) bekezdésének megfelelően, a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értelmezték a perbeli egyezség tartalmát is.

A felperes 4., 6. és 7. sorszámú előkészítő irataiban az alperes felülvizsgálati ellenkérelmére tett észrevételeket, valamint részletesen kifejtette a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott uniós jogi vonatkozásokat.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és azt az abban hivatkozott indokok alapján nem találta jogszabálysértőnek.

A Kúria utal arra, hogy a Pp. 272. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem benyújtásának határideje a jogerős határozat kézbesítésétől számított 60 nap. E határidőn belül kell a Pp. 272. §-ában írt formai és tartalmi követelményeknek megfelelő felülvizsgálati kérelmet előterjeszteni. Ebből következik, hogy a fenti határidőn túl előadott, a felülvizsgálati kérelmet kiegészítő, annak indokait alátámasztó nyilatkozatot a felülvizsgálati kérelem elbírálása körében figyelembe venni nem lehet.

A felperes fenti határidőn belül előterjesztett felülvizsgálati kérelmében megjelölt eljárási jogszabálysértések vizsgálata körében a Kúria megjegyzi, hogy a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján az eredményes felülvizsgálat alapja az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértés. A Kúria illet a jelen ügyben nem észlelt. Megítélése szerint a jogerős ítélet eleget tesz a Pp. 221. § (1) bekezdésében előírt követelményeknek. A másodfokú bíróság a szükséges körben és mértékben megindokolta jogi álláspontját. E jogszabályi rendelkezésből nem következik az, hogy a bíróságoknak a peres felek minden egyes perbeli nyilatkozatára külön ki kell térniük. Kizárólag a jogvita eldöntéséhez szükséges releváns érveket kell vizsgálniuk és a döntés alapját képező, azokra adott válaszokat kell ismertetniük. A másodfokú bíróság ítéletének 6. oldala 3. bekezdéséből kitűnik, az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, indokolásával maradéktalanul egyetértett. Az

elsőfokú ítélet 9. oldal 4. bekezdésében az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, a tanúkenti kihallgatására tett felperesi indítványnak azért nem adott helyt, mert a tanú a felperes törvényes képviselője, előadása csak a felperes által már megtett nyilatkozatnak minősülne. Az egyezséghez vezető tárgyalásokon az említett személy nem volt jelen. A magyar nyelvet nem beszéli, a magyar nyelvű egyezség szövegének autentikus értelmezése tőle nem várható el. Az elsőfokú bíróság és a vele egyetértő másodfokú bíróság eljárása a Pp. 3. § (4) bekezdésében írtaknak megfelelt. Ez ugyanis azt tartalmazza, a bíróság a bizonyítási indítványhoz nincs kötve. A szükségtelen bizonyítás elrendelését mellőzi.

A Kúria nem találta megállapíthatónak a felperesnek azt a hivatkozását sem, hogy a peres felek között - az alperes 2009. április 2-ai kezdeményezése alapján - megbízási szerződés jött volna létre. A Ptk. 205. § (2) bekezdése értelmében a szerződő feleknek a jogviszony lényeges, illetve bármelyikük által ilyennek tartott kérdésekben meg kell állapodniuk. A felperes maga is lényegesnek minősítette, az általa állítottan elvégzett munka ellenértékének meghatározását. Ezzel kapcsolatban azonban a felek között még csak egyeztetés sem volt. A jogerős ítélet tehát a Ptk. 474. § (1) bekezdését, 478. § (1) bekezdését sem sérti:

A jogalap nélküli gazdagodás körében a Kúria abból indult ki: az M Kft. nevében indított per előtti egyeztetések a peres felek között az adós vagyonával összefüggésben zajlottak. A felperes állításával ellentétben, ha az alperes megkereséseinek az egyeztetés során nem, vagy csak részben tesz eleget, és ezáltal az alperest arra kényszerítette volna, hogy más szakértőt vegyen igénybe, ennek költségei nem az alperest, hanem az adóst terheltek volna. Az alperes felszámolóval szemben ez a jogcím ezért nem volt értelmezhető, az ő vagyonában - mint az adóstól elkülönülő társaság vagyonában - semmilyen értékcsökkenés vagy növekedés nem következett volna be. A jogerős ítélet emiatt a Ptk. 361. §-át sem sérti.

A Kúria sem az M Kft. nevében indított perrel össze nem függő, sem azzal összefüggő felperesi kártérítési igény vonatkozásában nem találta jogszabálysértőnek a jogerős ítéletet. Az alperes azáltal, hogy a 2009. április 2-án kelt levelében kifejezetten megjelölte a Pp. 121/A. §-át, egyértelműen a felperes tudtára adta, hogy az egyeztetéseket miért, milyen okból tartja szükségesnek. Tényként rögzíthető, hogy ezen pert megelőző egyeztetések az alperes részéről nem vezettek eredményre. Az általa követelt vállalkozói díjat ugyanis a felperes teljes egészében vitatta. Csak a perindítást követően, annak eredményeként következett be változás a felek elszámolási jogvitájában, és jött létre a bíróság által jóváhagyott egyezség. A Kúria egyetért a felperessel abban, hogy a perindítási jogot is lehet visszaélésszerűen gyakorolni, azzal a

másik félnek kárt okozni. A perbeli esetben azonban ez nem nyert bizonyítást. Részből a megelőzően kifejtettek miatt, részben azért, mert a felek az egyezségkötés során kölcsönösen engednek egymásnak a bizonytalan, vitás kérdésekben. Így a perindítás nyilvánvaló alaptalanságára, célszerűtlenségére nem bizonyíték, hogy az M Kft. a keresetlevélben megjelölt összegnek csak kis hányadához jutott hozzá az egyezséggel lezárt perben.

A Ptk. 339. §-ára alapított követelésnél a kártérítés törvényi feltételeinek - felróhatóan jogellenes magatartás, kár bekövetkezése, a kettő közötti okozati kapcsolat - együttesen kell teljesülniük. Azok közül bármelyik hiánya esetén, az ezen a jogcímen előterjesztett kereset nem lehet alapos. A perindítás mint jogellenes magatartás hiányában a felperes által állított kár, az okozati összefüggés vizsgálata szükségtelen volt.

A Kúria - egyetértve a másodfokú bíróság jogi álláspontjával - nem találta jogellenesnek az alperesnek az M Kft. által kezdeményezett per megindítását megelőző magatartását sem. Az alperes éppen a Cstv. 46. § (1) bekezdésében írt kötelezettségének tett eleget, amikor az adós vagyoni helyzetét kívánta felmérni a felperessel mint az adóssal szoros üzleti kapcsolatban álló féllel a kapcsolatot ezért vette fel, vele ezért egyeztetett. A felperes saját döntése volt, hogy ennek érdekében - akár a peres felek közötti per elkerülése céljából - milyen költséggel járó jogi, gazdasági, pénzügyi, könyvviteli szaksegítséget vesz igénybe. Ezek a költségek, ha fel is merültek, azokat saját kockázatára vállalta, azokat az alperesre kártérítés címén - miután sem az alperesi jogellenes magatartás, sem az okozati összefüggés nem bizonyított - nem háríthatja át. A jogerős ítélet a megelőzően kifejtettek miatt sem a jogvita eldöntése során hatályos Cstv. 27/A. § (10) bekezdését, sem a Cstv. 54. §-át, sem a Ptk. 339. §-át, a felperes által sérelmezett perindítással kapcsolatos kártérítési igény tekintetében a Ptk. 5. §-át sem sérti.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében - feltételhez kötötten - indítványt tett az EUMSZ 267. cikke szerinti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére. Azzal érvelt, amennyiben a hivatkozott, a Ptk-n és a Cstv-n alapuló jogcímeken a bíróság a keresetét elutasítja, úgy az, az EUMSZ 49-55. cikkeinek, valamint 56-57. cikkeinek sérelmét eredményezi. A Kúria utal arra, az EUMSZ 267. cikke szerint előzetes döntéshozatali eljárást akkor lehet kezdeményezni, ha a jogvita eldöntéséhez uniós jog értelmezése szükséges. A felperes a keresetét nem uniós jogi normára alapította. Nem állította azt sem, hogy a kereseti kérelmében megjelölt jogcímeket az uniós jog vonatkozásában másként kellene értelmezni. Önmagában az, hogy egy bizonyítási eljárás eredményeként, a megállapított tények alapján a keresete alaptalannak bizonyul az általa megjelölt, uniós joggal összhangban

álló tagállami szabályok alapján, nem jelenti azt, hogy sérülnek a hivatkozott elsődleges uniós jogi rendelkezésekből eredő jogosultságai. A Kúria előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére okot adó körülményt hivatalból sem észlelt. Miután a felperes a joghatályosnak tekintendő felülvizsgálati kérelmében határozott kérelmet nem, csak feltételeset terjesztett elő e körben, ezért külön végzéssel annak elutasításáról a Kúria nem rendelkezett.

A Kúria mindezekre figyelemmel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére. Ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alapján határozta meg.

Budapest, 2016. február 16.

Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. a tanács elnöke, Dr. Osztovits András sk. előadó bíró, Dr. Vezekényi Ursula sk. bíró